

Fáraók hétköznapjai

Nicoleta megébredt, és sötét melázással gondolt az álmaira, amelyek az utóbbi időben megkísértik, hideg indáikkal befonják, s úgy érnek a testéhez, mint a vízisiklók. Az ördögi incselkedések főként azóta ismétlődtek, hogy Moise, a Matematikai Intézet igazgatója, az a *ganédomb* méltatlannak ítélte őt az akadémiai tagságra, és ellene szavazott. Pedig ha továbbra is kapcáskodik, az *Elvtárs* tűzre vetteti a székét, s egy reggel az intézet homlokzatán a hivalkodó felirat helyén esetleg az áll majd, hogy *Libatoll nagykereskedés*, s akkor hajlonghat, mint a siratófal előtt, és hullathatja szakállába a könnyeket...

Egyik visszatérő álma az volt, hogy rég elhunyt nagynénjével, Paraschivával sétál a temetőben: mindketten fehér köntösben lépkednek a sírhantok között, és a nő, aki valaha kártyavetésre, tenyérjósásra tanította, mikor ő még pergelt tökmagot árult a sporttelepen, csontkezének szorításával szinte kényszeríti, hogy táncoljanak, és csak a múltra emlékezzenek. Ő azonban nem akart tudni erről a rokonságról, sem arról a napról, amikor Nikoláj letette a tökmaggal teli tarisznya mellé a tömött disznóbőr útitáskát, s tekintetével a csábító szerzemény felé integetve oly hamar leudvarolta őt pergő oltyán beszédével, hogy nemsokára már az öltözőfülkék mögött smároltak...

Amiatt is viszolygott ettől az emléktől, mert a bőröndöt a kamasz az Északi pályaudvarról csaklizta el, s amint kiderült, nem értékes holmi volt benne, hanem röpcédulákkal tömték tele az alkalmi tolvaj számára. Így bukott le Hamudius s került közös céljába a kommunistákkal, akik magukhoz ölelték a politikai csodagyereket.

Másrészt Nicoleta épp a nénikéjétől tudta, hogy halott nővel álmodni nemcsak nagy bánatot jelenthet, hanem házassági gondokat is, s ezen ismét eltűnődött. Hosszú évekkal azelőtt, amikor Nikoláját beválasztották a Központi Bizottságba, ő reggelenként

sokáig halk ujjongással ébredt, hogy íme, minden úgy alakul, ahogy a kártyán kijött. És Paraschiva megjósolta, hogy a szerelmi szálak olyan férfihoz kötik majd, akit csodálni fog ország-világ, mert ravasz lesz és bölcs, mint a kígyó, és csekélyke szellemi fogyatékosága ellenére, vagy tán épp amiatt, dühös elszántsággal tör a cél felé, és sorra a lába elé veti és letiporja ellenségeit... Gorgo D. Gorgo pártfővezér halála után meg is ragadta a hatalmat, és ő, Nicoleta lányos fürgeséggel szaladhatott fel a politikai rangfokozatok lépcsőjén, hogy végül a Központi Bizottság egyik párnázott karosszékében fújja ki magát mosolyogva.

Igen, a jóslat beteljesedett, de mit ér, hogy olyan mosdókagyló fölé hajolhat, mint Mária Terézia egykor, hogy azon a jachton suhanhat a tavak és tengerek fölött, amelyet Husszein jordániai király ajándékozott neki, s hogy bármikor az égbe emelkedhetik az elnöki repülőgépen vagy helikopteren; mit ér, hogy dolgozószobájának falait elborítják a díszoklevelek, ha valami mégis pótolhatatlanul hiányzik a teljes boldogsághoz... Az igazi okot keresve sokáig önmagát is csalta, hiszen nem volt olyan ostoba, hogy ne tudta volna: emésztő sóvárgása azon a napon kezdődött, amikor parancsára vetítoszobát szereltek fel a hálósobája közelében, és ő pornófilmeket kezdett nézni...

A kis filmszínház szándéka ellenére ráébresztette az érzékiség fokozásának és a föllobbantott vágy kielégítésének számos ravasz fogására. Annál különösebb volt ez, mert három felnőtt gyermek után női mivolta már megtagadta, és a táncosnők magasra röppe-nő rövid szoknyáit és a tenyérynői bugyikat látván a díszelőadásokon csak tátogott és sápadozott. Mostanában azonban a székszi filmjeleneteket bámulva a teste halkán izzani kezdett, félig lehunyt sárga szeméből egy másik keskeny fénysáv sugárzott a vászonra a vetítógépé mellett, köntöse, pongyolája néha szeméremetlenül szétnyílt, miközben ő egy-egy pohár Gordon Rouge pezsgővel igyekezett bizsergetőbbé tenni az élményt...

Egy idő után elhatározta, hogy Nyekit is bevezeti a testi szerelem hűvösebb módjaiba, de sehogy sem értették meg egymást. Hamudius az ölekezés ősi, paraszti formáját szokta meg, s ha Nicoleta kissé már kapatosan berángatta a vetítoszobába okulni, riadt idegenkedéssel pillantott a cédán kitarulkozó szajhákra, a fetrengő, meztelen női testekre, a mimelt boldogság önkívületében vonagló arcokra meg a tágra nyílt szemekre, s mielőtt végig-

hallgatta volna a szaggatott sóhajtásokat, már húzódott is hátra, megvetve a *bestiákat*, akik a fajtalankodó férfiak legalantasabb kívánságait is teljesítik. Ilyenkor a saját mozijába menekült, Kodjakot figyelte, vagy Napóleon nagy csatajeleneteiben gyönyörködött, s hadonászva, kiáltozva osztogatta parancsait a gyalogosoknak, huszároknak, tüzéreknek egyaránt... Idegenkedése a bujálkodástól annyira ingerelte Nicoletát, hogy egy ízben a szemébe is vágta, ami már rég a begyében volt: a lábát szétvetni, ahhoz a tehén is meg a kanca is ért!

Aztán a nénikéje ismét föltűnt az álmában, s Nicoleta könnyezve ébredt. Eszébe jutott, hogy ahányszor éjszakára ottrekedt nála, a Fehér mocsár negyed környékén, a levendulaszagú kunyhóban, ahol apró madarak pityegtek, a vihar zúgását vagy az eső csapódását hallgatva, Paraschiva odabújt mellé a takaró alá, és a karját, lábszárát simogatva pajzán történeteket súgott a fülébe, máskor meg arról mesélt, hogy a Nicoleta ereiben is a Cuțitarok, vagyis a Késelők vére csordogál, akik csak később változtattak nevet, és hogy az ő ősei bátor, önérzetes emberek voltak, akik hamar előkapták a cigánykést, a *csurit*. Szemük sárgán villogott, mint sok ragadozóé, ezt is tőlük örökölte, és Nicoleta anyai nagyapja, a csélcsap Zaharia, valahányszor felöntött a garatra, eljárta a késtáncot: fogai közé borotvaéles pengét szorított, s miközben lefojtott hangon apacsnotákat énekelt, a karját széttárva, hátravetett fejjel körbe-körbe forgott, mint a dürgő kakas. Negyvenhat esztendejéből huszonkettőt börtönben töltött, de erős, délceg ember volt, és még ma is élne, ha le nem szúrták volna a baromvásárban...

Utolsó álma annyira meghatotta Nicoletát, hogy ki akart menni a temetőbe Paraschiva sírjához. A pártgazdaság kertészétől hatalmas virágcsokrot rendelt, idejében üzent, hogy látogatása napján függesszék fel a bejárást a temetőkertbe, mert senkit sem akar látni maga körül, sőt titokban óhajtja tartani érkezése óráját is. Indulása előtt arcát gyászfátyol mögé rejtette, s lefüggönyözött kocsi-val suhant át a városon, de bármennyire is óvatos volt, amikor a hátsó bejáratnál kiszállt a fekete Mercedesből, olyasmi történt, amitől napokig rosszul volt: a temetőgondnok és a könyvelő nő díszes népi öltözetben fogadta őt, kenyeret és sót kínált, miközben két oldalról a kimosakodott gyászhuszárok mosolyogtak rá,

és a kapu fölött, a vörös zászló és a trikolor közé ékelve, tábla állt kiáltozó betűkkel:

ISTEN HOZTA!

Oly meghökkentőnek, visszataszítónak, ostobának érezte a látványt, sőt egy pillanatig szándékos kihívásnak is, hogy a virágcsokrot a gondnok arcába csapta, sarkon fordult, és imbolygón visszaindulva sikoltozni kezdett: „Lőjétek le a nyavalyásokat, lőjétek le!”, aztán bezuhant a kocsiba, s végignyúlt a hátsó ülésen. Fölhúzott lábszáráról alásiklott a szoknya, és a két *gorilla*, miközben előrántott pisztolyát csúsztatta vissza a zsebébe, vigyorogva pillantott az elnökné széttárulkozó ölének kiterjedt öblére, amelyet a zengővörös kombiné fekete csipkéje, szegélyezett a bugyi fölött.

Nicoleta azonban odahaza, a Tavasz palotában sem nyugodott meg, szeme vörös volt és duzzadt, hol temetőszagúnak érezte magát, hol azt képzelte, hogy Paraschiva madárketreceinek a fülledtsége veszi körül, bosszúból a megkésett látogatás miatt. Nem volt türelme bemerülni az aranyozott fürdőkád balzsamos vizébe sem, mint máskor, inkább sietősen és indulatosan lecsutakolta magát, mint akire más feladat is vár. Alighogy túl volt ezen, magára kapta szürke bársonyból varrt köntösét, de papucs helyett most csőorrú cipőbe erőszakolta bele parasztosan terpedt lábát, és percek múlva már a panoptikum zárján babrált, amely a magánrezidencia épületében volt, s amelyhez egy felvigyázó civil ruhás őrnagyon kívül csak neki és Hamudiusnak volt kulcsa.

Odabent az irdatlan nagy, hűvös teremben mint óriási sakktablán föl voltak állítva s deréktől fölfelé műanyagból megmintázva a politikai vezetés képviselői, a megyei első titkároktól a miniszterelnökig és az Elnöki Tanácsig, a vezérkari tisztoktól a hadügyminiszterig és a belügyminiszterig, kivéve Pacsni Papát, a kémfőnököt, a család bizalmas emberét, akinek Nicoleta nemcsak a nyugati egyetemekről megszerzett díszdoktori okleveleit köszönhette, hanem ritka nercbundáit és eredeti gyémántgyűjteményét is. Ott sorakoztak vagy százötven kockán a megmintázott alakok, és polietilén mosolyukkal mereven néztek valahova, ahol talán a pályájuk véget ér, mert az elnök felesége mindeniküket ismerte, még a családi helyzetüket is, s napról napra jegyzeteket készített róluk a belügy tájékoztatói alapján. Most belépett közéjük, és a

keskeny ösvényeken végigkocogva félrerúgta azokat, akiket valamiért már régebb meneszteni akart, s akikről úgy sejtette, restségükkel, pipogyaságukkal, nevetséges fontoskodásukkal az ő mostani temetői kalandjához hasonló helyzeteket teremthetnek. Jól tudta e tizedelés közben, hogy a civil ruhás őrnagy hatalmas mikuláskosárba gyűjti a kegyvesztettek műanyag szobrait, behordja őket a raktár-kriptába, másnap pedig a Központi Bizottság sajtóirodája rövid hírben közli azoknak a nevét, akik betegségükre vagy hajlott korukra hivatkozva kérték felmentésüket magas rangú bizalmi állásukból...

Ez a nap Hamudius számára is fekete péntek volt, bár ő hiedelmi dolgokkal sosem törődött. Negyven pópával temettette az édesapját Kéregfalván, de ateistának vallotta magát, mindennek ismerte a tudományos magyarázatát, hiszen épp eleget húzták-nyúzták a dialektikus materializmust a szovjet katonai akadémián és utána idehaza a pártfőiskolán. Ennek dacára, amikor reggel tíz óra körül kíséretével elindult megtekinteni néhány városkörnyéki építkezést, és egy lerombolt templom törmelékhalmai közül fekete macska ugrott ki és szaladt át az elnöki kocsi előtt, megisméltődött az ismert jelenet, mint vadászatok előtt, amikor már útközben föllobbant benne a vérengzés szenvedélye: alighogy *Corbu elvtárs*, a doberman fölmordult mellette, ő is előrefeszült ültében, ajka az öklére tapadt, melléből nyüzszítő hang szivárgott fel, aztán kiáltozni, hadonászni kezdett;

– Megállni, megállni, hogy kürném fenékbe az anyját! Hozzátok ide azt a rusnya dögöt elevenen vagy feltrancsírozva!

A két testőr pisztolyát előkapva kiugrott a kocsiból, és a téglák, betonhasábok, fölkkunkorodó vasak között botladozva hajkurászni kezdték a macskát, egyikük utána is lőtt, a kötelező buzgalomtól azonban mindketten sután illegtek-billegtek a nehéz terepen, s mire újra céloztak volna, a fekete cica már a szomszédos romtelken libbent át, mint a füstcsík. Hamudius nem volt szokva a sikertelen vadüldözéshez, kétbalkezesnek, málébercinek nevezte a legényeket, s noha a kutya már nyugodtan pislogott fejét mellső lábai közé fektetve, ő még sokáig káromkodott. Már az első építőtelepen úgy találta, hogy ott minden tótágast áll: a cementet nem oda kellett volna lerakni, ahova rakták, és a téglát is máshova! – Ordított önmagából kifordulva, aztán belerúgott egy üres benzi-

neshordóba, és utasította az építésvezetőt, hogy azonnal vegye a kabátját, és többé ne kerüljön a szeme elé, mert lecsukhatja.

E gyötrelmes kiszállás után fáradt ingerültséggel készült a délutáni kihallgatásra. Elsőként a költőt fogadta, akit a kollégái Pávakakasnak csúfoltak, mert fiatal korában a mellét teleaggatta díszekkel, jelvényekkel, s nemcsak szép istenes verseket írt az archaikus népi imádságok stílusában, de az ateisták bősztítésére éveken át másfél arasznyi fakeresztet hordott a nyakában lánc helyett cukorspárgán. Most viszont a keresztet fatörzsből lefűrészelt lemezzel cserélte fel, rajta Hamudius festett képmása függött, mint súlyos ikon. Miután belépett a diktátor szobájába, nyugtalanul pillantott a kézi perzsán mocorgó dobermanra, majd hatalmasan odabukott az *Elvtárs* elé, és hajának tarka zuhataga mögül sunyin pillantott fel rá. Tekintete, arca csupa figyelem és éber számítás volt, hisz pálfordulásába bele kellett játszania a büntudatot, az ÚJ ESZME iránti rajongást, sőt a félénk ártatlanságot is. Végül homlokát az elnök lábához szorítva, amelyet a pártfőtitkár az imént szabadított ki a cipő füledt fogságából, hogy megsétáltassa a kutya szőrén, felnyögött, és lehunyta a szemét.

– Hadd idézzem a tékozló fiú szavait, elnök elvtárs, midőn visszatért a szülői házhoz: „Pater peccavi – atyám, vétkeztem!... Disznókat legeltettem, és mivel senki sem adott ennem, azzal a moslékkal töltöttem meg a gyomrom, amit a sertések ettek!”

Ekkor rádöbrent, hogy Lukács evangélista helyett inkább a pártos önbírálat hangján kellene vallania, és így folytatta:

– Mélyen tisztelt főtitkár elvtárs! Íme, itt térdel az ön lába előtt a megtért bűnös bocsánatért esedezve, mert ahelyett, hogy a szocializmus eszméjét hirdette volna, hamis ügyet szolgált, és elfecsérelte ifjúsága legszebb éveit!...

Hamudius magasról mosolygott le rá; kultuszminisztere, Zeus Paupesco már rég megjósolta, hogy ez a nagy tévelygő, aki a krisztusi szeretetet és a bárgyú jóságot énekli meg, előbb-utóbb odahullik a lába elé, mert versesköteteinek a kézírata fennakadva kóvályog a cenzúra zsilipjénél, s mert a talentum tüzénél is hatalmasabban lobog benne a tetszelgés, a szereplés, a magamutogatás vágya. És ha egy napon betörik a párt igájába, úgy húz majd, mint egy ökör, mint az átváltozott vasgárdisták, akik lábában rejtegetik zöld ingeiket, hiszen a büntudat olykor a hősi szándéknál is nagyobb erő... Az *Elvtárs* most derűsen figyelte Pávakakas haj-

zuhatagát, amely a szőnyegre ömlött, s hirtelen kedve kelt csupasz lábujjaival beletúrni a szürkésfehér eleven csergébe.

– Jól van, jól! – legyintett végül lankadtan. – Hízelegni tudsz, azt látom, de mit akarsz elérni ezzel?

A költő a kérdésre gyorsan föltérdelt, s széttárta karját.

– Egy folyóiratra vágyom, amelyet én szerkesztek, és amely már címében is lángolón hirdesse a szándékomat: FÁKLYA-LÁNG! – suttogta már-már a boldogság önkívületében. – Szeretném nagy tettekre serkenteni az ifjúságot, szeretném megmutatni a balgáknak és a kishitűeknek az új eget és az új földet, szeretném magasztalni az *aranykorszakot*, amely már napjainkban el is kezdődött, egy olyan uralkodó alatt, mint Hamudius, aki csak a legnagyobb római császárokkal mérhető!...

A következő bejelentett személy egy főpap volt. Szakálla ölnyi vattaként fehérlett fekete ruhája fölött, arca és homloka vörösen izzott elő a mikulásbozótból, és a tekintete, mint fekete bársony, puhán, gyöngéden tapogatott meg mindent. Miután méltóságteljesen belesüppedt a szattyánbőr fotelbe, Ő Főmagassága üdvözlét adta át, aztán oly hangon kezdett a mondandójába, mintha zsolozsmázna. Hamudius ujjait egybekulcsolva hallgatta ezt az éneklő hangot, de alig értett belőle valamit, s nem tudta, hova óhajt végül is kilyukadni az Úr tudós szolgája, aki a naptárak keletkezéséről igyekezett felvilágosítani az elnököt:

– Az egyiptomiak már a legrégebb időben is 365 napra osztották az évet, attól számítva, hogy a nap visszatér az állatöv ugyanazon pontjára; a babiloniak a holdévet használták, mint a kaldeusok és nyomukban a zsidók is, a mai zsidó naptárt azonban a tudós Rabbí Hillel Hanasz állapította meg Krisztus után 358-ban... Ez a naptár a holdéven alapul, hónapjai 29-30 naposak, de 19 holdciklusban hétszer egy 13. hónapot is közbeiktatnak, hogy az évet a napévvél összhangba hozhassák... Az arabok a tiszta holdévet használták, és ezt fogadta el Mohamed is, a rómaiak holdéve viszont 355 nappól állt...

Hamudius az órájára pillantott, megnyalta kékesen kitüremelő ajkát, és szemöldökének kicsiny, tömött pamacsai alól sürgetőn figyelte a papot. Az megértette, hogy rövidebbre kell fognia előadását, zavarában még föl is állt, és tagolt, világos mondatokkal folytatta:

– Tisztelt elnök úr!... Nem ok nélkül mélyedtem bele a kalendáriumok keletkezésének históriájába, Ő Főmagassága ugyanis azért küldött, hogy kipuhatljam; megváltoztathatnók-e naptárunkat, hiszen Szolóntól Julius Caesarig és Gergely pápától VI. Sixtus pápáig sokan szorgalmazták, sőt meg is tették ezt. A görögök egy ideig az első olimpiai játékoktól számították az éveket, a rómaiak Róma építésétől, s ha így van, mi miért ne tehetnők meg, hogy hódolatunk jeléül az ön születésének évét, 1918-at tekintsük a naptári idő kezdetének, amikor olyan hatalmas vezetővel ajándékozott meg a Teremtő, mint excellenciád? – A pap arca lángolt, szemében kis fények gyúltak, ördögi küldetésében egészen felmagasztosult. – Ön nagylelkű támogatója egyházunknak, és sosem felejti el, hogy a Vatikán óhaja ellenére sem egyezett bele a pápisták intézményeinek elismerésébe, akiktől mi joggal ragadtuk el templomaikat, s füstöltük ki az Antikrisztus régi fészkeit. Hiszen mi szolgáltuk és fogjuk is szolgálni a hatalmat, amely Cuza fejedelem óta évjáradékot, házat és birtokot biztosít nekünk, éppen ezért tiltakozunk ama rágalom ellen, amelyet nyugaton terjesztenek, hogy a városrendezés okán sok szent hajlékot is leromboltak. Mi nem tudunk semmiféle ilyen rombolásról!...

A pap távozása után hatalmas, tohonya ember ügyetlenkedett be az elnök szobájába, Bajkovics Jank Constantin, a történelemszakkészítő, aki süllyedt bokáit nyáron is hosszú szárú cipőbe szorította, zihálva emelgette a lábait, mint lefulladó mozdony a gőzdugattyút. Arcán riadt sértődöttség, kétely és meghajszoltság látszott, mint az öregségében megtagadott és kicsúfolt Rousseau-én, akinek végül már a kültelki tövisbokrok és a kutyák is megszagatták a ruháját öntudatlan kószálásai közben. Diákjai néha talányos hieroglifákat karcoltak agyaglapocskákba, kiégették a fazekasoknál, és odamutatták neki leletként; máskor ezüstözött érméket dolgoztak meg kalapáccsal, elásták, majd savban és lóvízletben *antikolták*, hogy aztán mint *császárkori római pénzeket* a tanár asztalára tegyék. A legmulatságosabb történet azonban az volt, amikor a *megátalkodottak* kiderítették, hogy a Bajkovics utasítására kiemelt és lepucolt *dák harcosnak* két foga is porcelánból van...

A professzor most megszólalt, a hangja mély volt és mégis olyan puhán omló, mint a beszakadó homokbányáké.

– A védelmét kérem, hön szeretett elnök elvtárs! – kezdte se-

gélykérő pillantást vetve Hamudiusra – Ugyanis a magamfajta öreget, aki népünk történelmét nem pusztán a számok tükrében szemléli, de az érzelmet és a megsejtést is fontosnak tartja, a mai fiatalok kigúnyolják. Jajkovicznak csúfolnak, és e hajszában Pászka elvtárs, a rektorunk, ez a kovásztalan kenyér a fő uszító, hön szeretett elnök elvtárs!... Mihelyt értékesebb leletre bukkanok, ott terem, és pár száz évvel mindig kevesebbre becsüli a föltárt maradványokat az én számításomnál. „Várj, ne kapkodd él a dolgot, Constantinus! – bontja ki vigyorogva a műszereit. – Ha óhajtod, a C¹² szénfajta felezési idejéből pontosan megállapítom, mióta porlik itt ez a csontváz!” Ilyenkor aztán elsötétül előttem a világ, és ordítózni kezdek: „Eredj az ördögbe a tudományos módszereiddel! Füttyölök rájuk! Schliemann talán a C¹² segítségével tárta fel Tróját és Champillont, nem a sejtése vezette-e rá a hieroglifák, a szifnx titkának megfejtésére?! Kutatásaitok elszenesedett ősvényein haladva sosem ismerhetitek meg népünk igazi történelmét, hitvány szobatudósok...”

Főállt, még hangosabban szuszogott, aztán úgy pillantott körül, mint aki fél, hogy itt is lehallgatják.

A történész távozása után, akit utolsóként hallgatott ki, Hamudius fölnyújtózott, hallotta, ahogy halkan ropognak a csontjai, és jóleső borzongással lehunyta a szemét. Egy pillanatra eléje tűnt Pávakakas nyakában az ő képmásával, talpa alatt érezte a költő komondor-hajzatának göndör puhaságát, aztán a pap izzó tekintetét látta az ezüstösen csillogó ölnyi szakáll fölött, s némán rábólintott saját jóváhagyására, hogy 1918-tól számítsák egyházilag a naptári időt, mert valóban vele, Hamudiusszal kezdődött az aranykorszak...

Még merengett egy keveset, aztán fölocsúdva megrázta a fejét annak az embernek a mozdulatával, aki úgy tesz, mintha a pillanatnyi ábrándozás miatt is büntudatot érezne a nagy feladatok kaptatója előtt. Az asztal fölé hajolt, és beleborzolt munkanaplójába, hogy áttekintse a soron lévő teendőket:

„1. Ezután minden áremelés előtt szólaljanak meg a szirénák, hadd érezze a nép, hogy jobb egy-egy lyukkal beljebb húzni a nadrágszíjat, mint az atombomba elől a föld alá húzódni!

2. El kell érnem, hogy 1984. január1-ig tízmillió telefon legyen le-

hallgatható. Még a Politikai Bizottság tagjaiban és azok családtagjaiban, sem szabad megbíznunk, amíg nem ellenőrizzük a gondolataikat.

3. A belügyminisztérium műszaki felszerelési ügyosztályának legsürgősebb feladata olyan parányi hangrögzítők kikísérletezése, amelyek hamutálcákba, virágvázákba, sőt levesestálákba is beszerelhetők.

4. Arafatot még inkább meg kell győznöm, hogy egyedül csak én békihíthetem össze a zsidókat a palesztinokkal, és senki más nem lehet védőügyvédjük Washingtonban. Nekem a Nobel-békedíjam függ ettől, ezt Arafat is tudja, s hajlandó elfogadni a szolgálataimat, azonban óvatosságnak kell lennem, mert ez a cserzett tevbőr képű fataró mindig mást tesz, mint amit mond.

5. Sürgősen legyártani Kadhafinak a megrendelt 10 000 amerikai útlevelet, s ennek árán rávenni, hogy szálljon be félmilliárd dollárral a Leopard nyugatnémet tank gyártásába, amelynek technológiáját sikerült elcsaklízunk.

6. Mielőbb semlegesíteni kell a Szabad Európa Rádiót! Örökre el kell hallgattatni Emil Georgescut, azt a mocskolódó disznót, aki naponta szembeköp engem: össze kell törni az állkapcsát, a fogait és a kezét úgy, hogy soha többé ne tudjon sem beszélni, sem írni!

7. A Közép-Afrikai Köztársaság gyémántbányáihoz a legrövidebb út egy kígyóeszű csinibaba lábszárai között vezet át! Ha tehát Bokassa megjön látogatóba, eléje kell térdepeltetni egy félvilági szepegő ringyót, hogy miután belekóstolt, csámcsogva a háremébe vigye. Ezt a cafkamárit természetesen ki kell képezni ügynöki munkára, hogy a császár megfőzésével részt vehessünk a gyémánt kitermelésében. A nyereség tíz százalékát svájci bankokban helyezték el nekünk a négerek!”

Végül a Különfélék címszóra pillantott, amely alól elsőként az a kérdés bukkant eléje: „Mi legyen annak az újabb 20 000 Bibliából álló szállítmánynak a sorsa, amelyet a Reformátusok Világszövetsége küldött az erdélyi híveknek, s amelyet a vámhatóságok raktáron tartanak?” Egy pillanatig tévovázott, aztán dühösen odajegyzett két szót, s még alá is húzta:

„Bezúzni toalettpapírnak!”

A temetői botrány után Nicoleta egész nap kornyadozott. Gyakran elismételte magában: „Isten hozta, Isten hozta!”, de ami-

kor már úgy érezte, elérzékenyül és könnyezni kezd az ostoba és annál sértőbb jelenet miatt, a panoptikumba ment, és sárga szemének apró szikrái mint a csillagszórók világítottak át a raktár vasrácsán a kirúgott *elvtársak* műanyag mellszobrai felé. Nézte, hogy némelyikük még ott a homályban is mosolyog, és ő az ajkát összezárva gúnyos-jóváhagyón még biccentett is, mint aki ezt gondolja: „Vigyorogj csak, barátom, vigyorogj, akár a fakutya, de majd meglátod; az nevet igazán, aki utoljára nevet!”

Hamudius hamar felfedezte neje panoptikumbeli pusztítását, még mielőtt a rövid közlemény a leváltásokról, az önkéntes visszavonulásokról és az új kinevezésekről megjelenhetett volna a párt központi lapjában, a Szikrában, azonban így is szerfelett fölháborodott, s lilán kitüremelő ajka remegett, miközben megkérdezte:

– Pandúrt, a belügyminiszteremet miért rúgtad félre, Nicoleta? Elment az eszed?!...

– Ellenkezőleg, most jött meg! – csattant fel az elnökné, és most az ő nyestkutya-orra kezdett remegni. – Nemegyszer láttam, amint ez az alak gyufaszállal vájkál a fülében, arról nem is szólva, hogy beosztása ellenére nincs semmiféle katonai kiképzése: három esztendő után is csak egy bakaszar maradt!...

Hamudius tenyéryei arca fölizzott, bal kezével erélyes kört írt le, mintha ezzel is a dühét akarná élesíteni.

– És azt is megmondanád, mit vétett neked Avram, a külügyminiszterem, ez a gyémántfejű ember, aki oly sok sikeres külföldi utamat készítette elő az utóbbi időben?!

– Gyémántfejű? – nevetett fel Nicoleta, és szemének szikraözöne ezúttal Hamudiuszt árasztotta el, mint korábban a panoptikum sakkabláján fősorakozott műanyag mellszobrokat. – Bizonyára seggfejt akartál mondani, nemde, édesem?... Emlékezz csak vissza, mit csahintott ez a bükkfagatyás, amikor Kínába készültünk: „Nem lenne jobb egy kicsit várni a látogatással, és előbb jóváhagyatni a Politikai Végrehajtó Bizottsággal?” Hát cuki, nem?!... No de velem megjárta, letéptem a nyakkendőjét a disznónak: „Vedd tudomásul, hogy a Politikai Végrehajtó Bizottság az *Elvtárs* meg én vagyunk!... Még az anyádat is átkozni fogod, hogy világra hozott, ha nem tanulod meg a tiszteletet, te tetves pásztorkölyök! Tegnap megtettünk miniszterelnöknek, de holnap

megint rahátot csinálunk belőled!... Mihez kezdel, *Monsieur*, ha szépen kirúgunk?!... A ház, amelyben laksz a drágalátos feleségeddel, nem a tiéd, hanem a párté, a kocsid és minden egyebed úgyszintén. Mert ez a kommunizmus, barátom, ha még nem taltad volna meg!...”

Az elnöki házaspár estére mégis lecsillapodott. Nicoleta hajlott rá, hogy a *kegyvesztetteket* kiszabadítsák ideiglenes fogságukból, a raktár homályos mélyéről, és visszaállítsák eredeti helyükre az óriási politikai sakktablán, s az *Elvtárs* ezt elégtételnek találta. Az asszony két nap után jóleső zszibongást kezdett érezni egész testében, a hangja melegebb, a tekintete puhább lett, amint férjére pillantgatott, s többé nem akart a felháborító temetői fogadtatásra gondolni. Már Hamudius is mosolygott magában az úton áthaladó macska üldözésén. Újra az ARANYKORSZAK foglalkoztatta, amelynek ő a megteremtője, olyannyira, hogy ennek elismeréséért az egyház a naptári idő számítását is az ő születésétől óhajtja kezdeni...

– Meglepetést készítettem számodra, Nyeki, de a sok zaklatottság miatt nem beszéltem róla eddig, most azonban megmutatom! – szólalt meg ekkor gyöngéden Nicoleta, s a fehér garbó alá becsúsztatott tenyere végigbukdácsolt a férfi mellén. – Mindenkünk van, ezt elismerem, még repülőgépünk és helikopterünk is féltucatnyi, de utóbb úgy éreztem, valami mégis hiányzik az életünkből, nníg aztán egy reggel ujjongva ráébredtem, hogy mi hiányzik valójában: a *magok*, az élet ízes magvai!... Hiszen mi ketten, a „királyi pár” nem szotyolázhatunk a világ szeme előtt. Pedig emlékszel, mily széppé, változatossá tették fiatal éveinket a szájunk szögletéből előröppenő maghéjak, ezek az apró, kedves, fehér meg tarka lepkék?...

Azzal kézen fogta s a palota folyosóinak útvesztőjén át egy deszkafalú rejtett szobácskába vezette Hamudius.

A Dinamo sporttelep régi öltözőfülkéjében voltak. Hamudius meghökkenően meredt a két alacsony padra s fölöttük a tintaceruzával, szeggel megörökített trágár versikékre, oly közelinek és ismerősnek tűnt számára a környezet, a kabin, ahova hajdanában olykor elrejtőztek.

Nicoleta suttogva szólalt meg:

– Emlékszel, talán épp ebben a fülkében smároltunk, tapogattuk-lapogattuk egymást, néha a fulladásig!... Én már érett lány

voltam, de te még buta kis surmó, a bögyöröd is csak *mutrelésre* szolgált...

Az *Eltárs* nézte a nyíllal átlótt szíveket, a női ágyék feketére égett napraforgókorongjait s a hozzájuk sután, nevetségesen illeszkedő hímtagok szömörcsög-alakzatait meg a tarisznyaként csüngő emlőket, amelyeket fogyatékos képzelet és idétlen kéz rajzolt oda, de csak bámult, és nem tudott megszólalni. Végül Nicoleta leültette az egyik padra, és a mellettük sorakozó kosárcákra mutatott, a pergelt és sózott napraforgó- és tökmagra, s megint csak suttogva mondta, kissé elérzékenyülten s izgatottan:

– Akkor kezdjük!... Lássuk, melyikünknek pörög gyorsabban a nyelve!

Hamudius ravaszabb volt, mindjárt a napraforgómagot választotta, mert ezzel szaporábban tudott bánni, s egy pillanat alatt óhat pár nedves héjat röppentett az asszony arcába, amelyek oda is tapadtak. Nicoleta halkán felnevetett, nem számított efféle játékra, s jókedvűen hamar visszalődözött a támadóra. Nemsokára egymást követő apró pattogások hallatszottak az öltözőfülkében, mint piciny puskák lövései. Az *Eltárs* bal szeme leragadt néhány tökmaghéjtól, de ő is egy hímpapagáj buzgalmával ropogtatott és köpködött, míg a kacagástól már szédültek és egymásnak dőltek, úgyhogy abba kellett hagyniuk a játékot.

– Ezt hamarosan megismételjük, de senkinek nem szabad tudnia róla! – mondta Nicoleta, amikor kijöttek a kabinból, és boldog hevüléssel fogta meg Hamudius kezét. – Most azonban, mielőtt ágyba bújnánk, megtekintesz az én vetítoszobámban egy kis étvágygerjesztő pornófilmet!...

És anélkül, hogy érdekelné a férfi válasza, húzta maga után az *Eltársat*.

Az állam elnöke, a Központi Bizottság főtítkára, a fegyveres erők főparancsnoka, az agrárforradalom hőse engedelmesen és kiszolgáltatottan kacsázott mögötte...